

- לפום כן - לכן.
 לשעבר - בדיעבד (שאפשר להכשיר רק את העבר ולא לנהוג כך לעתיד).
מאי כדון - איך נסביר (בשאלה. כמו "מאי איכא למימר" בבבלי).
 מה אית לך - מהו (בשאלה).
 מה אנן קיימין - במה מדובר (כמו "במאי עסקינן" בבבלי).
 מה נפק מן ביניהון - מה הנפק"מ (כמו "מאי בינייהו" בבבלי).
 מודי - מודים.
 מיכן - מכאן.
 מן הדא - מכאן.
 מעתה - אם כן.
 מר - אומר.
 מתניתא - בירושלמי הוא כינוי גם למשנה, ולא רק לברייתא. והמילה "ברייתא" לא מוזכרת בירושלמי כלל (חומת ירושלים שער ו, נדפס בתחילת הירושלמי).
נן - אנחנו (כמו "אנן" בבבלי).
 נשמעינה מן הדא - נשמע מכאן, לשון ראייה (כמו "תא שמע" בבבלי).
סברין מימר - רצו לומר, לשון ה"א.
 סלקת מתניתא - נגמרה המשנה (כמו "סליק פירקא"), דהיינו: כאן נגמר העניין, ומכאן ואילך מתחיל עניין אחר (נועם ירושלמי שבת פ"ג ה"ג, ספר הלכות הירושלמי נספח ב).
עאל (ובכמה מקומות: אעל) - נכנס (כמו "על" בבבלי).
 עד כדון - עד עתה, עד כאן.
 עלוי - עליו (כמו "עלוהי" בבבלי).
פלוני בשם פלוני - הירושלמי משמיט את תיבת "אמר" לפני האומר הראשון.
 פליגא - לפעמים פירושו קושיא (למשל "מתניתא פליגא על וכו'", שהיא קושיא על אמורא).
ציבחד - מעט.
 ציפורין, צפרין - ציפורי (שם מקום).
קול - קולא.
 קומי - לפני (כמו "קמיה" בבבלי).
 קופד - בשר (כמו "קופרא" בבבלי).
רבי בא - רבי אבא.
 רבי בון - רבין (או אבין).
 רב זעירא - רבי זירא.
 רבי חונא - רב הונא.
 רבי חייה רובה (הגדול) - כינוי לרבי חייא.
 רבי יודה, רבי יודן - רבי יהודה.
 רבי לא - רבי אילעא.
 רבנין - רבנן.
שיני - שני.
תי - בא (כמו "אתיא" בבבלי).
 תלמידוי - תלמידיו.
 תמן (לגבי מקומות) - שם (כמו "התם" בבבלי), ולפעמים פירושו בבבל (כמו ש"התם" בבבלי פירושו בארץ ישראל). לגבי סוגיות שמקשים מסוגיא על סוגיא, לעיתים הירושלמי